

Hồi 9

Ván Cờ Sai Nước

Nhìn chủ nhân một lúc thật lâu, Ba Quản Sự nói bằng một giọng e dè:

- Lão chủ, chuyện này không thể quyết định vội vàng, vì ngay bây giờ chúng ta hãy còn chưa biết hẳn có thật ý hay giả tâm...

Lạc Hàng Chủ đáp:

- Lão ca, nếu cứ để chờ cho lửa cháy đến mảy thì có muốn dập cũng không còn kịp nữa. Bất cứ về phương diện nào, họ Phí cũng vẫn là đầu mối họa, cho dầu không nghĩ đến chúng ta thì cũng phải nghĩ đến bằng hữu cùng một cuộc sống như chúng ta, phải vì họ mà lo trừ mối họa.

Ba Quản Sự mấp máy đôi môi nhưng rồi lại làm thinh.

Lạc Hàng Chủ đứng lên:

- Tôi phải đi mới được.

Ba Quản Sự lật đật đứng lên theo:

- Lão chủ, khoan đã, vạn nhất đúng như sự suy đoán của lão chủ, bọn Mã Thất quả có liên kết với quan nha thì trong khi hẳn còn ở tại đây mà lão chủ lại đi...

Lạc Hàng Chủ cau mặt nhìn Hà Cửu Như :

- Lão Cửu, làm sao bây giờ ? Giá như bọn Mã Thất có kết cấu với phủ ty, và chuyện đó tôi nghĩ chắc không sai chạy vì có nhiều triệu chứng cho chúng ta thấy họ có hỗ trợ cho nhau. Vì thế chuyện hẳn yêu cầu ba phần, chúng ta bằng lòng, tôi sẽ xuất về khoản ấy, nhưng chúng ta cần giao trước với Mã Thất, cứ mỗi lần hàng hóa từ Trương Gia Khẩu tới Thừa Đức Phủ, chúng ta bằng lòng giao theo định ước, hy vọng họ sẽ dễ yên cho chúng ta làm ăn, chúng ta đã nghĩ đến họ tự nhiên họ cũng phải chiếu cố đến ta. Lão đệ thấy sao ?

Hà Cửu Như trầm ngâm:

- Hoàng Thâm, chắc anh cũng đã biết, hàng hóa không phải của tôi, tôi chỉ là một người lãnh chuyện vận, mọi việc cần phải thương lượng lại với chủ nhân mới được.

Lạc Hoàng Thâm cau mặt:

- Có cái gì lại phải thương lượng, mạng của ai người đó phải lo, nếu không bằng lòng thì cứ cho người khác đưa đi. Người ta cũng phải biết chớ, chuyện này đối với anh em ở Thừa Đức đâu có can hệ ? Vậy mà chuyển đầu vẫn không để tổn thất của họ một

mấy may nào, như thế là sao ? Nếu không nghĩ đến bằng hữu, nếu không vì lão đệ thì tôi đâu lại dính vào chi ?

Hà Cửu Như trầm ngâm:

- Hoàng Thâm, tình anh em làm sao tôi lại không biết, thế nhưng...

Ba Quân Sự tiếp nói:

- Hay là như thế này, bây giờ lão chủ cứ đến nói chuyện với đám nội phủ, nhong nhong xem quả họ có cấu kết với Mã Thất hay không, nếu có, sau đó mình sẽ trực tiếp nói chuyện với Mã Thất.

Lạc Hoàng Thâm đáp:

- Lão ca, mình đều là bọn lão giang hồ, không lẽ chuyện như thế mà lại không thấy được ? Nếu không phải như thế thì bọn Mã Thất làm gì lại dám nghênh ngang như thế ?

Hà Cửu Như trầm ngâm:

- Cũng có thể...

Lạc Hoàng Thâm chận nói:

- Tôi thì nói chắc như thế, vì Thừa Đức Phủ đâu phải như những địa phương tầm thường, nó là chỗ có Hành Cung, chỉ kém hơn thành Bắc Kinh một chút thôi, bọn đầu trộm đuôi cướp đâu phải dễ tung hoành, nếu chúng không dựa vào đám quan nha. Vì thế, cho nên đầu Phí Mộ Thư có thật tâm hỗ trợ cho chúng ta thì cũng chỉ vung tay một lần rồi đi mất, chớ đâu có ở lại tại Thừa Đức Phủ để đương đầu ?

Ba Quân Sự hỏi:

- Theo lão chủ thì...

Hình như ý định đã quyết, Lạc Hoàng Thâm chận nói luôn:

- Phải dựa vào tự mình chớ không thể dựa vào người khác, phải gạt hẳn ra ngoài để dùng tài trí của mình lo chuyện đường dài, việc làm ăn của chúng ta không phải chỉ giải quyết từng chuyện một. Đã không chống được thì hòa, trong chuyện này không phải riêng bọn Mã Thất mà còn dính đến quan nha, bọn chúng ta thì không nên ghẹo đến bọn đó, không khéo sau này sẽ gặp nhiều phiền phức...

Ngưng lại một chút, Lạc Hoàng Thâm nói tiếp:

- Vả lại Phí Mộ Thư chỉ hạn trong vòng nửa tiếng đồng hồ bọn Mã Thất phải mang Trương Khoái Mã đến đổi, nếu tôi đi chưa về mà Mã Thất đã đi rồi thì có muốn tìm được hắn hay có tìm ra hắn cũng không có đủ tư thế như bây giờ để cho mình nói chuyện.

Ba Quân Sự nói:

- Tôi không thể không thừa nhận lão chủ nói không có lý, thế nhưng lão chủ cũng cần nên biết trong một ván cờ, nếu chỉ sai một nước là đã đủ cho mình gánh nhiều hậu quả vô cùng nguy hiểm.

Lạc Hoằng Thâm đáp:

- Tôi biết, lão ca, tôi đâu có bước vào sai đâu !

Hà Cửu Như thở ra:

- Hoằng Thâm, tôi nhận thấy lơ mờ thì hình như anh quá thận trọng, quá sợ phải đương đầu...

Lạc Hoằng Thâm cau mặt:

- Lão đệ, câu nói đó không sai, quả thật tôi sợ chuyện này không thể có con đường thứ hai cho ổn thỏa. Huống chi, cửa không phải của mình, lão đệ có thấy không, bao nhiêu chủ hàng tại Trương Gia Khẩu bao nhiêu năm nay họ đã trở thành giàu sù, mình chỉ nai lưng làm mướn, còn họ chỉ cần một chuyến hàng là có được lầu cao, thê thiếp hằng đàn, tại sao mình lại tiếc dùm cho họ chứ ?

Hà Cửu Như gật đầu :

- Hoằng Thâm, chúng ta là anh em với nhau lâu rồi, ai thì không biết chứ tôi biết anh nhiều lắm, nếu không biết rõ thì tình bạn không kéo đến ngày nay đâu. Chỉ có điều bất luận như thế nào, tôi vẫn phải thương lượng với chủ hàng, chúng ta không những lãnh chở chuyên, mà còn phải có nhiệm vụ bảo đảm cho chuyện làm ăn của họ, bảo đảm sự tồn thất của họ, cho dầu không giao ước, nhưng trách nhiệm vẫn là trách nhiệm.

Lạc Hoằng Thâm cũng gật đầu :

- Được rồi, lão đệ đi thương lượng với họ đi, tôi đợi, nếu họ không bằng lòng thì tôi sẽ làm theo chuyện của tôi, cái gánh nặng này giao cho họ gánh lấy.

Hà Cửu Như đứng dậy đi ra không nói thêm một tiếng.

Còn lại hai người, Ba Quản Sự nói với Lạc Hoằng Thâm :

- Lão chủ, tôi cảm thấy chuyện này lão chủ có phần mạo hiểm...

Lạc Hoằng Thâm thở ra:

- Lão ca nghĩ xem có con đường nào khác nữa không ?

Không phải bây giờ, mà Ba Quản Sự cũng đã có suy nghĩ nhiều rồi, quả thật công việc quá khó khăn, chỉ có điều ông ta vẫn không thỏa mãn hành động của chủ nhân, không thỏa mãn nhưng thật thì cũng không có con đường nào khác.

Chỉ bằng vào chuyện của Phí Mộ Thư không thì cũng đã khó rồi, nếu dần dà chờ cho hiểu rõ trắng đen thì đối với bọn Mã Thất không làm sao thương lượng kịp.

Thêm vào đó, rõ ràng bọn Mã Thất đã có cấu kết với quan nha Thừa Đức Phủ, làm ăn trên con đường này mà đụng chạm với quan nha thì cứ kể như đã đổ nồi cơm.

Phương chi, Lạc Hoằng Thâm vốn là con người trọng bằng hữu, đã từng chia cơm xẻ áo với bạn bè, sự tổn thất này bạn bè không thiệt hại, có chăng cũng chỉ là bọn chủ hàng, mà bọn này thì chỉ ngồi không an hưởng, có bị mất đi ba phần thì họ cũng vẫn làm giàu.

Ba Quản Sự vẫn biết có gì không ổn trong lối giải quyết của Lạc Hoằng Thâm, nhưng vẫn không có cách gì hơn.

Hà Cửu Như trở vào nói ngay:

- Hoằng Thâm, chủ hàng đã chịu, nhưng yêu cầu anh xuất trước chuyển đầu.

Lạc Hoằng Thâm gật đầu :

- Được rồi, tôi cũng đã nói rồi, tôi sẽ gánh chịu chuyển này. Lão ca, phiền anh cho đưa Mã Thất vào đây.

Ba Quản Sự do dự một chút rồi đi luôn ra cửa.

oOo

Đã thường đối phó với nhiều vấn đề rắc rối, hoặc thắng hoặc bại chỉ cần nhìn vào thái độ của đối phương, được đưa vào phòng khách, mặc dầu chưa được giải huyết nhưng Mã Thất biết ngay là đã nắm được cán rồi.

Vừa được Ba Quản Sự đỡ vào ngồi ghế là hắn đã cười ngay, tự nhiên là cái cười thắng thế:

- Lạc Hàng Chủ, sao đó ? Bữa nay thì tôi đã bại rồi, có cần hơn kém gì chắc phải chờ ngày khác. Chúng ta hãy còn dài dài mà !

Câu nói phủ đầu đầy hăm dọa.

Câu nói có nghĩa “được rồi, bây giờ anh có người chửi sau lưng, nhưng chuyện làm ăn mà, đâu phải ngày nay không còn ngày mai và còn nhiều nữa chứ, liệu nghe”.

Lạc Hoằng Thâm làm sao lại không hiểu hết ẩn ý của câu nói đó, nhưng ông ta cố giữ vẻ thản nhiên:

- Mã gia, chúng tôi đã đi thương lượng với chủ hàng, họ đã chịu đúng theo điều kiện, riêng phần Lạc mỗ, tại Thừa Đức này được làm ăn yên ổn đó là nhờ chư vị. Lạc mỗ thật hết sức cảm ân...

Đang xuống bỗng được lên, Mã Thất hiểu ngay là đối phương đã sợ, hắn cũng hiểu ngay là họ sợ “cái gì” rồi, hắn bồi:

- Con thỏ không bao giờ ăn cỏ chung quanh ổ, đã là môi thì phải giữ răng, chỉ trừ chúng mình ra thì Thừa phủ này đâu còn ai vào đây nữa, Hàng Chủ cũng không nên khách sáo làm chi, cái cần là phải biết giữ chén cơm cho nhau là đủ.

Lạc Hoằng Thâm gật đầu :

- Đúng rồi, đó là chuyện làm ăn, chủ hàng cũng đã thông suốt nên yêu cầu giao hẹn là từ đây về sau, bất cứ hàng nào từ Trương Gia Khẩu đến đây, bất luận đi về đâu, cứ ngang qua Thừa Đức thì nhập thành là lưu lại ba phần, không sai chạy, chỉ có điều yêu cầu được xem là bằng hữu và từ đây về sau, cứ thế, chuyển hàng do vị Hà lão đệ đây họ tổng thì xin anh em giúp đỡ cho.

Tuy đã nắm chắc phần thắng thế, nhưng Mã Thất cũng vẫn đề phòng, hấn hỏi:

- Nhưng làm sao Lạc Hàng Chủ lại nghĩ ra chuyện tốt nhanh như thế ?

Lạc Hoằng Thâm đáp:

- Mã gia, tại hạ thay mặt cho chủ hàng để giải quyết vấn đề...

Mã Thất cười, giọng cười đầy âm hiểm:

- Trong vùng này Lạc Hàng Chủ là người nhiều thể diện, là một nhân vật hàng đầu trong chuyện làm ăn cả vùng Thừa Đức, đã có được lời nói của Lạc Hàng Chủ, tự nhiên chúng tôi phải biết tiến thoái, phải biết nhân nhượng, chỉ có điều thật đang phiền cho họ Mã này là không bị nhục vào tay Lạc Hàng Chủ mà lại bị nhục vào người khác...

Lạc Hoằng Thâm nói ngay:

- Thật sự thì cái gã họ Phí cũng chỉ là khách đến đây, nhưng dầu sao chuyện cũng đã xảy ra tại bốn bang, trách nhiệm đó Lạc mỗ xin nhận lấy, xin Mã gia để chúng tôi lo liệu, không biết Mã gia thấy thế nào ?

Mã Thất nhếch môi:

- Đã có lời nói đó của Lạc Hàng Chủ thì cho dầu phải mất mặt thêm chút nữa, tại hạ cố làm thinh, tại hạ vẫn mong ngay từ bây giờ chúng ta sẽ coi nhau như bằng hữu và tự nhiên Lạc Hàng Chủ sẽ giúp cho câu chuyện được phân minh.

Lạc Hoằng Thâm đưa mắt ra hiệu, Ba Quân Sự lật đặt đứng lên giải huyệt cho Mã Thất.

Hấn đứng dậy vươn vai :

- Tôi phải về ngay, tánh tình chủ nhân của tôi khó lắm, nếu để câu chuyện lở dở kéo dài thì không còn cứu vãn.

Lạc Hoằng Thâm vội đứng lên theo:

- Xin nhờ Mã gia chiếu cố, số ba phần hàng hóa, trong nửa tiếng đồng hồ sau, tại hạ sẽ cho vận chuyển ra thành, còn về chuyện tên tiền tiêu họ Trương của chúng tôi...

Mã Thất chận ngang:

- Lạc Hàng Chủ hãy yên lòng, tôi về lúc nào là hẳn sẽ về lúc ấy, nhứt định không có chuyện gì khó dễ đâu.

Hắn cười cười và đi thẳng ra phía cửa, Ba Quản Sự và Hà Cửu Như nhìn theo, mặt họ trầm trầm, không ai nói một tiếng nào.

Cũng không hiểu tại sao, Ba Quản Sự bỗng nghe xao xuyến lạ thường, ông ta cảm thấy câu chuyện hoàn toàn bất ổn.

Riêng Lạc Hoàng Thâm thì như đã trút xong gánh nặng, vẻ mặt ông ta thanh thản vô cùng:

- Lão ca, tôi phải đi nhóng lại tình hình, lão ca cố tính toán cho xong để nửa tiếng đồng hồ sau mình có thể hoàn tất chuyện kết giao với số một phần ba đã định.

Ông ta vừa ra khỏi thì cô gái áo hồng đã chạy vào:

- Ba đại gia, cha của tôi đâu rồi ? Còn Mã Thất đâu ?

Ba Quản Sự thuật lại đại khái và cô gái áo hồng biến sắc chạy biến ra ngoài...

oOo

Đối diện với Dục Ký Thương Hàng phía bên kia đường có một quán ăn.

Sâu vào phía trong gần bên cửa sổ có một vài bàn nhỏ, nơi đó có một người khách mặc áo đen, đầu đội nón rộng vành sùm sụp.

Ngồi sâu trong quán, nhưng tia mắt lại không lúc nào rời Dục Ký Thương Hàng.

Hình như hắn trông đợi có người ở ngoài đi vào, nhưng cửa ngoài của Dục Ký Thương Hàng vẫn vắng tanh.

Hai tuần trà sasū, mắt hắn vẫn hướng về phía đó.

Hắn vùng tái mặt.

Từ bên trong, Lạc Hoàng Thâm và Mã Thất đi ra, cùng ra cửa nhưng mỗi người đi về một hướng.

Người áo đen đứng lên thật nhanh, hắn bỏ một ít bạc vụn trên bàn rồi bước ra khỏi quán.

Từ trong một ngõ hẻm sát quán ăn có vòng một con ngựa màu đen cao lớn, ngựa giống Đại Uyển, người áo đen nhảy lên lưng ngựa thúc mạnh vào hông con vật.

oOo

Tuy mình mẩy hãy còn rêm, nhưng bấy giờ Mã Thất nghe thật là khoan khoái.

Hắn có những bài toán, có những ghi nhớ, hắn đi thẳng ra cửa thành, gió bên ngoài lao ra, hắn cảm thấy mát rượi.

Không phải chỉ mát vì gió lành, mà mát vì sự việc, không phải mát ngoài da mà mát tận trong lòng.

Lúc bấy giờ, đường cái có nhiều người xuôi ngược, hắn không ngó một ai, hắn lầm lũi bước đi và tính toán.

Phía sau lưng hắn có vó ngựa nện đều đều nhè nhẹ, hắn không nhìn lại.

Đường là của chung thiên hạ, ai đi bộ thì đi, ai cỡi ngựa thì cỡi, đó là chuyện thông thường..

Nhưng bây giờ thì không thường.

Mã Thất rung động, nhưng hắn vẫn không nhìn lại.

Vó ngựa chậm dần và cuối cùng không vượt lên khỏi hắn, tiếng chân ngựa chậm chậm bám sát bên sau.

Bao nhiêu sự tính toán từ nãy giờ của Mã Thất đã tan biến mất.

Hắn bắt đầu tính lại bài toán khác, nhưng tính không ra.

Hắn nghi ngờ, nhưng không quả quyết, hắn quay đầu lại thấy một con ngựa đen cao lớn chở trên lưng một gã áo đen.

Mặt của Mã Thất vụt tối sầm.

Không phải màu đen của lông ngựa, của quần áo làm cho hắn thấy tối mắt, mắt hắn tối vì hắn thấy...

Hắn quay đầu trở lại và cố bước đi cho thật bình thường, nhưng không làm sao được nữa, hắn muốn bình thường nhưng trong bụng hắn đã mất bình thường.

Hắn muốn chạy nhưng hắn không làm thế, hắn biết bây giờ chạy là vô ích, hắn nhớ những đường roi ngựa kinh hồn.

Người cỡi ngựa đi sau hắn lên tiếng, giọng trầm trầm:

- Mã Thất, ta không thích giết người, ngươi cứ đi thông thả và đưa ta gặp quý chủ nhân.

Trong bụng Mã Thất đánh lô tô, hắn không dám dừng lại cũng không dám quay đầu, nhưng hắn nói:

- Quán Tử không làm chuyện hất chén cơm người khác, chuyện không dính dáng đến các hạ thì tại làm sao cứ phải nhúng ta vào ?

Giọng trầm trầm ở bên sau:

- Ta biết Lạc Hoàng Thâm và Hà Cửu Như tuy không phải hoàn toàn là nhân vật giang hồ, nhưng về danh dự vẫn là hạng chính nhân, họ không khi nào sợ gì người đâu, bên trong nhút nhát phải có vấn đề quan trọng, người hãy cho ta biết.

Mã Thất chớp mắt:

- Họ đã biết các hạ là ai, họ hoài nghi các hạ còn có dụng tâm trong việc ra tay giúp họ. Họ không tin cậy ở các hạ mà càng không tính đương đầu với bọn ta, vì thế họ chịu thua.

Người bên sau gặng lại:

- Có chuyện như thế nữa à ?

Mã Thất vội đáp:

- Đúng, đúng như thế.

Người bên sau nói:

- Chuyện quả ngoài ý nghĩ của ta, cũng không trách, tại vì ta đã mang danh tướng cướp mà những người có vốn thì không ai lại dại gì đi tin một tướng cướp được coi như khét tiếng, tin ta hay không là do nơi họ, chỉ có điều chặn đường đón ngõ giết của thiên hạ là ta không thể để yên.

Mã Thất dậm hoảng, hấn nói:

- Chủ nhân của bọn ta không phải là không biết luật lệ giang hồ, chuyện “có mặt chia hai”...

Người bên sau bật cười :

- Mã Thất, các hạ đề cao tại hạ đấy phải không ? Đề cao hay hạ thấp ! Nếu ta cần những thứ đó thì không có kẻ nào lộn xộn được đâu.

Mã Thất sửng sốt:

- Sao ? Các hạ không cần...

Người bên sau nói:

- Tướng cướp cũng có lúc thiện tâm, vả lại cái mà các hạ đang dòm ngó thật không hợp nhãn với ta, ta chỉ không bằng lòng hành động chặn cổ người để giết như thế đó.

Mã Thất hỏi:

- Như thế thì thật tình các hạ chỉ thấy bất bình mà nhúng tay tương trợ ?

Người bên sau đáp:

- Có thể nói như thế.

Mã Thất nói ngay:

- Lạc Hoằng Thâm đã đến quan tố cáo, các hạ vẫn còn giúp họ nữa sao ?

Người bên sau gặng lại:

- Thật thế à ?

Mã Thất đáp:

- Vừa rồi, sau khi các hạ ra đi, Lạc Hoằng Thâm cùng với Hà Cửu Như và lão họ Ba vào trong thương lượng, tuy không nghe được hết nhưng lỏm bẻm đôi câu cũng thấy được rõ ràng nội bộ của họ. Họ Hà không có ý kiến, họ Ba khuyên can, nhưng họ Lạc vẫn làm theo ý định.

Người bên sau thấp giọng :

- Có lý... có thể...

Mã Thất vội nói:

- Tại tôi muốn nói thật chứ không có gì ràng buộc thì không cần nói dối.

Người bên sau đáp:

- Ta không bảo các hạ nói như thế là dối, vì ta là một tướng cướp, lại thêm tội vượt ngục, cho nên để bảo đảm an toàn cho họ, họ phải có thái độ dó dối với ta. Ta không trách Lạc Hàng Chủ, vì ông ta vốn con người tốt...

Mã Thất hỏi:

- Thế thì câu chuyện này các hạ có tính vấy nào nữa hay không ?

Người bên sau nói:

- Mã Thất, các hạ biết ta rồi chứ, biết tên ta là Phí Mộ Thư rồi chứ ? Ta không trách Lạc Hàng Chủ, ta không trách một ai, nhưng ta cũng không thể để cho cái tiếng xấu của ta càng xấu thêm hơn nữa.

Mã Thất ngập ngừng:

- Các hạ...

Phí Mộ Thư chặn ngang:

- Mã Thất, đừng hỏi về chuyện đó, hãy cho ta biết từ đây đến chỗ quý chủ nhân còn xa hay gần ?

Mã Thất do dự một chút rồi đáp:

- Tại Thanh Long Ba...

Phí Mộ Thư nói:

- Xa lắm, hãy lên đây.

Con ngựa bây giờ mới vượt lên và dừng lại trước mặt Mã Thất, Phí Mộ Thư nhắc lại:

- Lên.

Thấy Mã Thất trù trù, Phí Mộ Thư cười nói:

- Ta không sợ mà các hạ lại sợ hay sao ?

Mã Thất chớp chớp mắt và yên lặng nhảy lên ngồi phía sau Phí Mộ Thư.

oOo

Thanh Long Ba.

Một triền núi lồi lõm, nhiều phiến đá dựng đứng so le, xa xa trông thật là hiểm trở.

Hai người một ngựa lướt nhanh trong gió, chỉ một lúc sau là đã thoát đi hơn mười dặm và khi vượt lên sườn núi, Phí Mộ Thư cho ngựa dừng lại hỏi:

- Có trùng đường chưa ?

Mã Thất đáp:

- Trên núi có một ngôi cổ miếu.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Thanh Long miếu ?

Mã Thất lắc đầu:

- Ngôi miếu vẫn y chỗ cũ, nhưng đã thay đổi hoàn toàn không như hồi trước nữa đâu.

Phí Mộ Thư gật đầu:

- Hãy cho ám hiệu đi, đừng để lực lượng mai phục làm chuyện lôi thôi gì cả.

Mã Thất đưa tay lên miệng tu một hơi dài...

Từ trên lưng chừng núi vụt nhóng lên hai gã đại hán mang đao, một trong hai người lên tiếng:

- Ai ?

Mã Thất vắng tục:

- Mẹ họ, bộ còn mãi mặc quần à ?

Không biết vì quá sợ hay đã nhận ra đồng bọn, hai tên đại hán mang đao thụp xuống rồi mất luôn.

Phí Mộ Thư giật cương, con tuấn mã bay nhanh lên núi.

Trên đỉnh là một khoảng đất bằng, hai bên có hai con suối nhỏ nhưng thật sâu, chỉ có một con đường đi lên, con đường không rộng lại quanh co, nếu người lạ thật khó lòng tìm được.

Đi sâu vào một đám rừng, mái ngói đỏ lặn khuất trong tàng cây, chung quanh nhiều chỗ canh phòng, chỉ bằng vào cung cách này, bọn Mã Thất chắc chắn là không ít.

Phí Mộ Thư như không để ý, hấn cứ cho ngựa đi từ từ thẳng vào rừng, chỗ có mái ngói ló ra.

Bây giờ thấy rõ không phải miếu mà là chùa, một ngôi chùa rộng lớn, chung quanh cỏ hoang ngập đến ngực, trước cửa chùa có bảy tám tên đại hán mang đao.

Ngựa chưa tới cổng chùa, phía sau Mã Thất vùng trầm giọng :

- Ngồi yên !

Một mũi tiểu đao dí sát vào lưng của Phí Mộ Thư !

- o O o -